

1

Το μικρό σπίτι βρισκόταν έξω από την πόλη, γύρω στα δέκα χιλιόμετρα νότια του Κλάντον, σε έναν παλιό επαρχιακό δρόμο που δεν οδηγούσε πουθενά συγκεκριμένα. Δεν φαινόταν από τον ίδιο δρόμο γιατί έφτανες εκεί από ένα χαλικόστρωτο δρομάκι όλο στροφές και ανηφόρες-κατηφόρες, που τη νύχτα έκανε τα φανάρια των αυτοκινήτων που πλησίαζαν να σαρώνουν τα μπροστινά παράθυρα και τις πόρτες σαν να προειδοποιούσαν εκείνους που περίμεναν μέσα. Η απομόνωση του σπιτιού μεγάλωνε την επικείμενη φρίκη.

Τα φανάρια εμφανίστηκαν τελικά πολύ μετά τα μεσάνυχτα, Σάββατο προς Κυριακή. Έλυσαν το εσωτερικό του σπιτιού κι έριξαν απειλητικές σιωπηλές σκιές στους τοίχους, μετά χάθηκαν καθώς το αυτοκίνητο πήρε την κατηφόρα πριν την τελική του προσέγγιση. Οι κάτοικοι του σπιτιού έπρεπε να είχαν κοιμηθεί από ώρες, όμως ο ύπνος δεν ερχόταν αυτές τις φρικτές νύχτες. Στον καναπέ του καθιστικού, η Τζόσι πήρε μια βαθιά ανάσα, είπε μια γρήγορη προσευχή, και πήγε στο παράθυρο από όπου φαινόταν το αυτοκίνητο που πλησίαζε. Ήθελε να δει αν ξέφευγε δεξιά-αριστερά στην πορεία του και αυξομειώνει απότομα ταχύτητα ή ήταν υπό έλεγχο. Ήταν μεθυσμένος όπως πάντα αυτές τις νύχτες ή μήπως είχε περιορίσει το ποτό; Φο-

ρούσε ένα τολμηρό νεγκλιζέ για να του τραβήξει την προσοχή και ίσως να του αλλάξει τη βίαιη διάθεση προς το σεξ. Το είχε ξαναφορέσει και κάποτε του άρεσε.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε δίπλα στο σπίτι, και η Τζόσι τον παρακολουθούσε καθώς βγήκε έξω. Τον είδε να παραπατά και να σκοντάφτει, και προετοιμάστηκε για ό,τι θα ακολουθούσε. Πήγε στην κουζίνα, όπου είχε αφήσει αναμμένο το φως και τον περίμενε εκεί. Δίπλα στην πόρτα, μισοκρυμμένο στη γωνία, ήταν ένα αλουμινένιο ρόπαλο μπίτζμπολ του γιου της. Το είχε βάλει εκεί πριν από μία ώρα για προστασία, για την περίπτωση που θα τα έβαζε με τα παιδιά της. Είχε προσευχηθεί να βρει το θάρρος να το χρησιμοποιήσει, αλλά είχε ακόμη τις αμφιβολίες της. Ο Στούαρτ έπεσε πάνω στην πόρτα της κουζίνας και μετά άρχισε να προσπαθεί με βία να γυρίσει το πόμολο σαν να ήταν κλειδωμένο. Δεν ήταν. Τελικά την άνοιξε με μια κλοτσιά, και η πόρτα βρόντηξε στο ψυγείο.

Ο Στούαρτ γινόταν άτσαλος και βίαιος όταν μεθούσε. Το χλωμό ιρλανδικό δέρμα του γινόταν ροδαλό, τα μάγουλά του κατακόκκινα, και τα μάτια του γυάλιζαν από εκείνη τη φωτιά του ουίσκι την οποία η Τζόσι είδε δει πολλές φορές. Ήταν τριάντα τεσσάρων χρόνων, αλλά τα μαλλιά του είχαν κιόλας γκριζάρει και είχε αρχή φαλάκρας, που προσπαθούσε να την κρύψει χτενίζοντάς τα αδέξια από πάνω, έτσι μετά από μια νύχτα κραιπάλης στα μπαρ συνήθως κρέμονταν μακριές τούφες μαλλιών κάτω από τα αυτιά του. Το πρόσωπό του δεν είχε κοψίματα ή μώλωπες, κι αυτό μπορεί να ήταν καλό σημάδι ή μπορεί και όχι. Του άρεσε να καβγαδίζει στα καταγώγια όπου πήγαινε, και μετά από μια σκληρή νύχτα συνήθως «έγλειφε τις πληγές του» και πήγαινε κατευθείαν για ύπνο. Όμως, αν δεν είχε καβγαδίσει, συχνά όταν γύριζε σπίτι πήγαινε γυρεύοντας για καβγά.

«Γιατί, διάολε, είσαι ξύπνια ακόμη;» βρυχήθηκε ενώ προσπαθούσε να κλείσει την πόρτα πίσω του.

«Απλώς σε περιμένα, μωρό μου», είπε η Τζόσι όσο πιο ήρεμα μπορούσε. «Είσαι εντάξει;»

«Δεν χρειάζεται να με περιμένεις. Τι ώρα είναι, δύο τη νύχτα;»

Η Τζόσι χαμογέλασε γλυκά, σαν να ήταν όλα μια χαρά. Πριν από μία βδομάδα είχε αποφασίσει να τον περιμένει στο κρεβάτι τους, στο ισόγειο. Αυτός γύρισε αργά, ανέβηκε στον πάνω όροφο όπου ήταν τα δωμάτια των παιδιών της και τα απείλησε.

«Γύρω στις δύο», είπε μαλακά η Τζόσι. «Έλα, πάμε για ύπνο».

«Γιατί φοράς αυτό το πράγμα; Μοιάζεις με κανονική τσούλα. Ήρθε κανείς εδώ απόψε;»

Μια συνηθισμένη κατηγορία τελευταία. «Όχι βέβαια», του είπε. «Απλώς είμαι έτοιμη για ύπνο».

«Είσαι πουτάνα».

«Έλα τώρα, Στου. Νυστάζω. Πάμε για ύπνο».

«Ποιος είναι;» γρύλισε αυτός ακουμπώντας την πλάτη στην πόρτα.

«Ποιος είναι ποιος; Δεν υπάρχει κανείς. Ήμουν εδώ όλη τη νύχτα με τα παιδιά».

«Είσαι μια πουτάνα ψεύτρα, το ξέρεις αυτό;»

«Δεν λέω ψέματα, Στου. Πάμε για ύπνο. Είναι αργά».

«Απόψε άκουσα ότι κάποιος είδε το φορτηγάκι του Τζον Άλμπερτ εδώ πριν από δυο μέρες».

«Και ποιος είναι ο Τζον Άλμπερτ;»

«Και ποιος είναι ο Τζον Άλμπερτ, λέει η παλιοτσούλα. Ξέρεις πολύ καλά ποιος είναι ο Τζον Άλμπερτ». Σηκώθηκε από την πόρτα και έκανε μερικά ασταθή βήματα προς το μέρος της

προσπαθώντας να στηριχτεί στον πάγκο. Την έδειξε με το δάχτυλο. «Είσαι μια παλιοπουτάνα, και σε τριγυρίζουν παλιοί σου γκόμενοι. Σε προειδοποίησα».

«Είσαι ο μοναδικός μου γκόμενος, Στούαρτ, σου το έχω πει αυτό χίλιες φορές. Γιατί δεν με πιστεύεις;»

«Γιατί είσαι ψεύτρα, σ' έχω ξαναπιάσει να λες ψέματα. Θυμάσαι τι έγινε με κείνη την πιστωτική κάρτα; Παλιοπουτάνα».

«Έλα τώρα, Στου, αυτό έγινε πέρσι και το ξεπεράσαμε πια».

Όρμησε, την άρπαξε από τον καρπό με το αριστερό του χέρι και τη χτύπησε δυνατά. Η παλάμη του τη βρήκε στο σαγόνι με έναν τρομερό κρότο, σάρκα πάνω σε σάρκα. Η Τζόσι ούρλιαξε από πόνο και σοκ. Νωρίτερα, έλεγε ότι δεν έπρεπε με κανέναν τρόπο να ουρλιάζει, γιατί τα παιδιά της ήταν πάνω, πίσω από μια κλειδωμένη πόρτα, και τα άκουγαν όλα.

«Σταμάτα, Στου!» στρίγκλισε κρατώντας το μάγουλό της και προσπαθώντας να πάρει ανάσα. «Μη με ξαναχτυπήσεις! Σου είπα ότι θα φύγω, και σ' τ' ορκίζομαι, θα το κάνω!»

Αυτός ξέσπασε σε γέλια. «Σοβαρά; Και πού θα πας, μωρή πουτάνα; Στο τροχόσπιτο στο δάσος; Ή θα ζεις στο αμάξι σου πάλι;» Την άρπαξε από τον καρπό, τη γύρισε, πέρασε το χοντρό μπράτσο του γύρω από τον λαιμό της και γρύλισε στο αυτί της. «Δεν έχεις πουθενά να πας, μωρή σκύλα, ούτε καν στο τροχόσπιτο όπου γεννήθηκες», είπε, φτύνοντας καυτά σάλια στο αυτί της και μια ξινή μυρωδιά από μπαγιάτικο ούισκι και μπίρα.

Η Τζόσι τινάχτηκε, προσπάθησε να ελευθερωθεί, αλλά αυτός της έστριψε το χέρι πίσω από την πλάτη και της το ανέβασε ως τον ώμο σαν να προσπαθούσε με κάθε τρόπο να της το σπάσει. Δεν άντεξε, ούρλιαξε πάλι, και την ίδια στιγμή λυπήθηκε τα παιδιά της. «Στου, μου σπας το χέρι! Σταμάτα σε παρακαλώ!»

Της χαμήλωσε το χέρι λίγο, αλλά της το πίεσε ακόμη πιο δυνατά. Μετά ψυθίρισε στο αυτί της: «Πού θα πας; Εδώ έχεις μια στέγη πάνω απ' το κεφάλι σου, φαΐ στο τραπέζι, ένα δωμάτιο για τα δυο σου κωλόπαιδα, και μου λες ότι θα φύγεις; Δεν νομίζω».

Η Τζόσι έβαλε δύναμη, προσπάθησε να του ξεφύγει, αλλά ήταν δυνατός και οξύθυμος μέχρι τρέλας. «Στου, θα μου σπάσεις το χέρι. Σε παρακαλώ, άσε με!»

Αυτός της το έσπρωξε πάλι ψηλά, και η Τζόσι ξεφώνησε. Έδωσε μια κλοτσιά προς τα πίσω με τη γυμνή φτέρνα της και τον βρήκε στο καλάμι, μετά γύρισε και με τον αριστερό αγκώνα τον χτύπησε στα πλευρά. Το χτύπημα τον σάστισε για μια στιγμή χωρίς να του κάνει ζημιά, αλλά κατάφερε να του ξεφύγει ρίχνοντας κάτω και μια καρέκλα της κουζίνας. Κι άλλοι θόρυβοι που θα τρόμαζαν τα παιδιά της.

Ο Στούαρτ όρμησε σαν μανιασμένος ταύρος, την άρπαξε από τον λαιμό, την κόλλησε στον τοίχο, κι έχωσε τα δάχτυλά του ακόμη πιο βαθιά στη σάρκα του λαιμού της. Η Τζόσι δεν μπορούσε να φωνάζει, δεν μπορούσε να καταπιεί ούτε να αναπνεύσει, και η τρελή λάμψη στα μάτια του έδειχνε ότι αυτός θα ήταν ο τελευταίος καβγάς τους. Αυτή ήταν η στιγμή που θα τη σκότωνε τελικά. Προσπάθησε να τον κλοτσήσει, αστόχησε, κι αυτός με μια αστραπιαία κίνηση εξαπέλυσε ένα δυνατό δεξί κροσέ που τη βρήκε στο σαγόνι και την άφησε αναίσθητη. Η Τζόσι σωριάστηκε στο πάτωμα ανάσκελα, με τα πόδια ανοιχτά. Το νεγκλιζέ ήταν ανοιχτό, το στήθος της εκτεθειμένο. Ο Στούαρτ στάθηκε για μια στιγμή από πάνω της θαυμάζοντας το έργο του.

«Η παλιοπουτάνα με χτύπησε πρώτη», μουρμούρισε, μετά πήγε στο ψυγείο και βρήκε ένα κουτί μπίρα. Το άνοιξε, ήπιε

μια γουλιά, σκούπισε το στόμα του με την ανάποδη του χεριού, και περίμενε να δει αν θα συνέλθει η Τζόσι ή αν θα μείνει ξερή όλη νύχτα. Δεν κουνιόταν καθόλου, έτσι την πλησίασε για να σιγουρευτεί ότι αναπνέει.

Καβγάδιζε στους δρόμους και τα μπαρ σε όλη του τη ζωή, και ήξερε τον πιο βασικό κανόνα: Χτύπα τους στο σαγόνι και θα πέσουν ξεροί.

Το σπίτι ήταν ήσυχο και ακίνητο, αλλά ήξερε ότι τα παιδιά ήταν κρυμμένα πάνω και περίμεναν.

Ο ΝΤΡΟΥΗΤΑΝ δύο χρόνια μεγαλύτερος από την αδελφή του, την Κίρα, αλλά στην περίπτωσή του η εφηβεία, όπως και οι περισσότερες σωματικές μεταβολές στη ζωή του, είχε καθυστερήσει. Ήταν δεκάξι χρόνων, μικρόσωμος για την ηλικία του, κάτι που τον ενοχλούσε, ιδιαίτερα όταν στεκόταν δίπλα στην αδελφή του, που εκείνο το διάστημα περνούσε ακόμη μία αδέξια περίοδο απότομης ανάπτυξης. Εκείνο που δεν ήξεραν οι δυο τους ακόμη ήταν ότι είχαν διαφορετικούς πατέρες, και ως εκ τούτου η σωματική τους ανάπτυξη δεν θα ήταν ποτέ ίδια. Πέρα από τα της κληρονομικότητας όμως, εκείνη τη στιγμή ήταν δεμένοι μεταξύ τους όσο και οποιαδήποτε άλλα αδέρφια καθώς άκουγαν με φρίκη τη μητέρα τους να υποφέρει από άλλον έναν ξυλοδαρμό.

Η βία γινόταν πιο έντονη, τα περιστατικά κακοποίησης γίνονταν όλο και πιο συχνά. Οι δυο τους παρακαλούσαν την Τζόσι να φύγουν, κι αυτή τους έδινε υποσχέσεις, αλλά ήξεραν και οι τρεις ότι δεν είχαν πουθενά να πάνε. Τους διαβεβαίωνε ότι τα πράγματα θα καλυτερέψουν, ότι ο Στου ήταν καλός άνθρωπος όταν δεν έπινε, και ήταν αποφασισμένη να συνεχίσει να τον αγαπά μέχρι να συνέλθει και να πάψει να πίνει.

Όντως δεν είχαν πουθενά να πάνε. Το τελευταίο «σπίτι» τους ήταν ένα παλιό τροχόσπιτο στην πίσω αυλή του σπιτιού ενός μακρινού συγγενή που ντρεπόταν να τους έχει εκεί. Ήξεραν και οι τρεις ότι με τον Στου μπορούσαν να επιβιώσουν γιατί είχε πραγματικό σπίτι, με τούβλα και οροφή. Δεν πεινούσαν πια, όπως σε παλιότερες εποχές που τους είχαν αφήσει οδυνηρές αναμνήσεις, και πήγαιναν σχολείο. Πραγματικά, το σχολείο ήταν το καταφύγιό τους γιατί αυτός δεν το πλησίαζε ποτέ. Υπήρχαν προβλήματα εκεί –κακές επιδόσεις για τον Ντρου, πολύ λίγοι φίλοι και για τους δύο, παλιά ρούχα, ουρές στα δωρεάν γεύματα– αλλά τουλάχιστον ήταν μακριά από τον Στου και δεν κινδύνευαν.

Ακόμη και όταν ήταν ξεμέθυστος, πράγμα που, ευτυχώς, ίσχυε τις περισσότερες φορές, ήταν ένα δυσάρεστο καθίκι που τον ενοχλούσε το ότι έθρεφε και τα παιδιά. Ο ίδιος δεν είχε παιδιά επειδή δεν τα ήθελε, και επίσης επειδή οι δύο προηγούμενοι γάμοι του διαλύθηκαν πολύ γρήγορα. Ήταν ένας τραμπούκος που πίστευε ότι το σπίτι του ήταν φέουδό του. Τα παιδιά τα έβλεπε σαν ανεπιθύμητους καλεσμένους, ή και σαν κλέφτες ακόμη, και γι' αυτό τα έβαζε να κάνουν όλες τις δύσκολες δουλειές. Αφού είχε στη διάθεσή του δύο δωρεάν υπηρέτες, είχε μια ατελείωτη λίστα από αγγαρείες που τα έβαζε να κάνουν, κυρίως για να κρύψει το γεγονός ότι ο ίδιος ήταν τεμπέλης και τσαπατσούλης. Με το παραμικρό λάθος, τα έβριζε και τα απειλούσε. Αγόραζε τρόφιμα και μπίρα για τον εαυτό του, και έβαζε την Τζόσι να πληρώνει για τη «δική τους» πλευρά του τραπεζιού με τα πενιχρά της μεροκάματα.

Όμως οι δουλειές, το φαγητό και ο εκφοβισμός δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με τη βία.

Η ΤΖΟΣΙ ΗΤΑΝ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΚΙΝΗΤΗ, μόλις που ανέπνεε. Ο Στούαρτ στάθηκε από πάνω της, κοίταζε το στήθος της, και σκέφτηκε ότι θα ήθελε να ήταν μεγαλύτερο. Να πάρει, ακόμη και η Κίρα είχε μεγαλύτερα βυζιά. Χαμογέλασε με αυτή τη σκέψη και αποφάσισε να τους ρίξει μια ματιά. Διέσχισε το μικρό σκοτεινό καθιστικό κι άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα κάνοντας όσο πιο πολύ θόρυβο μπορούσε για να τα τρομάξει. Στα μισά της σκάλας φώναξε προς τα πάνω με ψιλή, αλλοπρόσαλλη, σχεδόν παιχιδιάρικη φωνή: «Κίρα... Κίρα...».

Μέσα στο σκοτάδι, η Κίρα ρίγησε από φόβο κι έσφιξε ακόμη πιο δυνατά το χέρι του Ντρου. Ο Στου συνέχισε να ανεβαίνει με βαριά βήματα τα ξύλινα σκαλιά.

«Κίρα... Κίρα...»

Άνοιξε πρώτα την ξεκλειδωτή πόρτα του Ντρου, και μετά την έκλεισε βροντώντας τη δυνατά. Γύρισε το πόμολο από την πόρτα του δωματίου της Κίρα. Ήταν κλειδωμένη. «Χα, χα, Κίρα, ξέρω ότι είσαι μέσα. Άνοιξε την πόρτα». Έπεσε πάνω στην πόρτα με τον ώμο.

Τα παιδιά κάθονταν μαζί στο στενό κρεβάτι της Κίρας και κοίταζαν την πόρτα. Ο Ντρου είχε σφηνώσει στη χαραμάδα της ένα σκουριασμένο μεταλλικό ραβδί που είχε βρει στον στάβλο, φτιάχνοντας με αυτό ένα στοπ που προσευχόταν να κρατήσει. Η μία άκρη του ήταν σφηνωμένη στην πόρτα, η άλλη στερεωμένη στον μεταλλικό σκελετό του κρεβατιού. Όταν ο Στου άρχισε να γυρίζει το πόμολο, ο Ντρου και η Κίρα έκαναν αυτό που είχαν συμφωνήσει, έσπρωξαν το ραβδί για να αυξήσουν την πίεση στην πόρτα. Το είχαν δοκιμάσει και ήταν σχεδόν σίγουροι ότι η πόρτα θα άντεχε. Επιπλέον είχαν σχεδιάσει μια επίθεση για την αντίθετη περίπτωση. Η Κίρα θα έπαιρνε μια παλιά ρακέτα του τένις και ο Ντρου θα έβγαζε ένα μικρό σπρέι πιπεριού που είχε

στην τσέπη του και θα τον ψέκαζε. Το είχε αγοράσει η Τζόσι για τα παιδιά, για καλό και για κακό. Ο Στου μπορεί να τα έδερνε πάλι, αλλά τουλάχιστον θα είχαν κάτι για να αμυνθούν.

Ο Στου μπορούσε εύκολα να σπάσει την πόρτα με μια κλοτσιά. Το είχε κάνει αυτό πριν από έναν μήνα, και μετά έκανε μεγάλη φασαρία όταν η καινούργια του στοίχισε εκατό δολάρια. Στην αρχή επέμενε να την πληρώσει η Τζόσι, μετά ζητούσε λεφτά από τα παιδιά, και τελικά το ξέχασε και έπαψε την γκρίνια.

Η Κίρα είχε κοκαλώσει από τον φόβο της και έκλαιγε σιγανά, ταυτόχρονα όμως σκεφτόταν ότι αυτό ήταν ασυνήθιστο. Στο παρελθόν, ερχόταν στο δωμάτιό της όταν δεν ήταν κανείς άλλος στο σπίτι. Δεν υπήρχαν μάρτυρες και την είχε απειλήσει ότι θα τη σκοτώσει αν το πει ποτέ. Ήδη είχε δειρή τη μητέρα της. Τώρα σκόπευε να δειρή και τον Ντρου και να τον απειλήσει;

«Κίρα... Κίρα...» τραγούδησε ο Στου με έναν βλακώδη τόνο κι έπεσε πάλι πάνω στην πόρτα. Η φωνή του ήταν λίγο πιο σιγανή, ίσως σκεφτόταν να τα παρατήσει.

Έριξαν το βάρος τους στο ραβδί και περίμεναν την έκρηξη, αλλά δεν ακούστηκε τίποτα. Μετά απομακρύνθηκε και τα βήματά του έσβησαν στη σκάλα. Ησυχία.

Δεν άκουγαν ούτε τη μητέρα τους, κι αυτό για τα παιδιά ήταν το τέλος του κόσμου. Ήταν κάτω, νεκρή ή αναίσθητη, γιατί αλλιώς δεν θα τον άφηνε να ανεβεί τη σκάλα χωρίς να προσπαθήσει με κάθε τρόπο να τον σταματήσει. Η Τζόσι ήταν ικανή να του βγάλει τα μάτια στον ύπνο του αν πείραζε πάλι τα παιδιά της.

ΠΕΡΑΣΑΝ ΜΕΡΙΚΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΑ ΛΕΠΤΑ. Η Κίρα έπαψε να κλαίει, και κάθισαν και οι δύο στο κρεβάτι περιμένοντας κάτι, έναν θόρυβο, μια φωνή, μια πόρτα να βροντά. Τίποτα όμως.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι», ψιθύρισε τελικά ο Ντρου.

Η Κίρα ήταν τρομοκρατημένη, δεν μπορούσε ούτε να απαντήσει.

«Θα πάω να δω πώς είναι η μαμά», είπε ο Ντρου. «Εσύ μείνε εδώ με την πόρτα κλειδωμένη. Εντάξει;»

«Μην πας».

«Πρέπει. Κάτι έκανε στη μαμά, αλλιώς θα είχε ανεβεί εδώ πάνω. Σίγουρα είναι χτυπημένη. Μείνε εδώ και κράτα την πόρτα κλειδωμένη».

Ο Ντρου έβγαλε το ραβδί και άνοιξε αθόρυβα την πόρτα. Κοίταξε στη σκάλα και είδε μόνο σκοτάδι και την αμυδρή λάμψη από το φως της βεράντας. Η Κίρα έκλεισε την πόρτα πίσω του. Ο Ντρου κατέβηκε το πρώτο σκαλοπάτι σφίγγοντας το σπρέι πιπεριού. Σκεφτόταν τι ωραία που θα ήταν να ραντίσει αυτό το κάθαρμα στα μούτρα με δηλητήριο, να του κάψει τα μάτια και ίσως να τον τυφλώσει. Συνέχισε να κατεβαίνει αργά, σκαλοπάτι-σκαλοπάτι, τελείως αθόρυβα. Στο καθιστικό έμεινε τελείως ακίνητος και αφουγκράστηκε. Ακουγόταν ένας μακρινός ήχος από την κρεβατοκάμαρα του Στου πιο κάτω στον μικρό διάδρομο. Ο Ντρου περίμενε μια στιγμή, ακόμη με την ελπίδα ότι ο Στου μπορεί να έσυρε την Τζόσι στο κρεβάτι αφού την έδειρε. Στην κουζίνα το φως ήταν αναμμένο. Ξεπρόβαλε λίγο το κεφάλι από την πόρτα και κοίταξε. Είδε τα γυμνά πόδια της μητέρας του ακίνητα. Έπεσε στα γόνατα και τρύπωσε μπουσουλώντας κάτω από το τραπέζι δίπλα της. Την τράνταξε δυνατά από το μπράτσο χωρίς να μιλήσει. Οποιοσδήποτε θόρυβος μπορεί να τον έφερνε πάλι εδώ. Είδε το γυμνό στήθος της αλλά ήταν τόσο τρομοκρατημένος που δεν αισθάνθηκε ντροπή ή αμηχανία. Την τράνταξε πάλι. «Μαμά, μαμά, ξύπνα!» είπε σιγά. Καμία αντίδραση. Η αριστερή πλευρά του προσώπου της

ήταν κόκκινη και πρησμένη, και ήταν σίγουρος ότι δεν ανάσαινε. Σκούπισε τα μάτια του και οπισθοχώρησε, μετά γύρισε και πήγε μπουσουλώντας στον διάδρομο. Στο τέλος του, η πόρτα της κρεβατοκάμαρας του Στου ήταν ανοιχτή και ο Ντρου έβλεπε μέσα στο δωμάτιο. Ήταν αναμμένο ένα χαμηλό φως στο κομοδίνο, και με κάποια προσπάθεια διέκρινε ένα ζευγάρι μπότες να κρέμονται από το κρεβάτι. Ήταν μυτερές, από φιδόδερμα, οι αγαπημένες του Στου. Ο Ντρου σηκώθηκε όρθιος και πήγε γρήγορα ως την πόρτα. Ο Στούαρτ Κόφερ ήταν πεσμένος ανάσκελα στο κρεβάτι με τα ρούχα και τα χέρια πάνω από το κεφάλι του, λιπόθυμος πάλι. Ο Ντρου τον κοίταζε με ένα άγριο μίσος, ενώ αυτός ροχάλιζε μακάρια.

Ο Ντρου ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, και όταν η Κίρα άνοιξε την πόρτα της φώναξε: «Είναι νεκρή, Κίρα, η μαμά είναι νεκρή. Τη σκότωσε. Είναι πεσμένη στο πάτωμα στην κουζίνα και είναι νεκρή».

Η Κίρα στρίγκλισε κι άρπαξε τον αδελφό της. Κατέβηκαν και οι δύο τη σκάλα κλαίγοντας, πήγαν στην κουζίνα, και ανασήκωσαν το κεφάλι της μητέρας τους. Η Κίρα έκλαιγε και ψιθύριζε: «Ξύπνα, μαμά! Σε παρακαλώ, ξύπνα!».

Ο Ντρου έπιασε με προσοχή τον αριστερό καρπό της μητέρας του και προσπάθησε να βρει τον σφυγμό της, αν και δεν ήταν σίγουρος αν το έκανε σωστά. Δεν αισθάνθηκε τίποτα.

«Πρέπει να καλέσουμε το 112», είπε.

«Πού είναι αυτός;» ρώτησε η Κίρα κοιτώντας γύρω.

«Στο κρεβάτι, κοιμάται. Νομίζω ότι λιποθύμησε».

«Εγώ κρατάω τη μαμά. Εσύ πήγαινε και πάρε τηλέφωνο».

Ο Ντρου πήγε στο καθιστικό, άναψε το φως, σήκωσε το τηλέφωνο και κάλεσε το 112. Χτύπησε πολλές φορές, και τελικά ένας τηλεφωνητής είπε: «112. Ποιο είναι το πρόβλημα;».

«Ο Στούαρτ Κόφερ σκότωσε τη μαμά μου. Είναι νεκρή».

«Νεαρέ, ποιος είσαι;»

«Λέγομαι Ντρου Γκαμπλ. Η μητέρα μου λέγεται Τζόσι. Είναι νεκρή».

«Πού ζεις;»

«Στο σπίτι του Στούαρτ Κόφερ, στην οδό Μπαρτ. Μπαρτ 1414. Σας παρακαλώ στείλτε κάποιον να μας βοηθήσει».

«Θα στείλω, θα στείλω. Έρχονται. Και είπες ότι είναι νεκρή. Πώς το ξέρεις;»

«Γιατί δεν αναπνέει. Γιατί ο Στούαρτ την έδειρε πάλι, όπως πάντα».

«Είναι ο Στούαρτ Κόφερ στο σπίτι;»

«Ναι. Το σπίτι είναι δικό του, εμείς απλώς ζούμε εδώ. Ήρθε μεθυσμένος πάλι κι έδειρε τη μητέρα μου. Τη σκότωσε. Τον ακούσαμε».

«Πού είναι τώρα;»

«Στο κρεβάτι του ξερός. Σας παρακαλώ, βιαστείτε».

«Μείνε στη γραμμή, εντάξει;»

«Όχι. Πάω να δω τη μαμά μου».

Έκλεισε το τηλέφωνο και άρπαξε ένα κάλυμμα από τον καναπέ. Η Κίρα είχε ακουμπήσει το κεφάλι της Τζόσι στα πόδια της, της χάιδευε απαλά τα μαλλιά κι έκλαιγε λέγοντας συνέχεια «Έλα, μαμά, ξύπνα, σε παρακαλώ. Ξύπνα, σε παρακαλώ. Μη μας αφήνεις, μαμά». Ο Ντρου σκέπασε τη μητέρα του με το κάλυμμα και κάθισε στα πόδια της. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να προσευχηθεί. Το σπίτι ήταν ήσυχο, σιωπηλό. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το κλάμα και τα παρακάλια της Κίρας. Πέρασαν μερικά λεπτά και ο Ντρου ανάγκασε τον εαυτό του να πάψει να κλαίει και να κάνει κάτι για να τους προστατέψει όλους. Ο Στούαρτ κοιμόταν εκεί πίσω αλλά μπορεί να

ξυπνούσε ξαφνικά, και, αν τους έπιανε κάτω, θα γινόταν πυρ και μανία και θα τους έδερνε.

Το είχε ξανακάνει αυτό: μέθυσε, γύρισε μανιασμένος, άρχισε να τους απειλεί, τους έδειρε, έπεσε ξερός για ύπνο, και μετά ξύπνησε έτοιμος για άλλον έναν γύρο.

Ξαφνικά ο Στούαρτ ξεφύσηξε κι έβγαλε έναν ακατάληπτο ήχο, και ο Ντρου φοβήθηκε ότι μπορεί να ξυπνήσει παρά το μεθύσι του. «Κίρα, ησυχία», είπε, αλλά η αδελφή του δεν τον άκουσε. Τα είχε χαμένα, χάιδευε τη μητέρα τους με τα δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της.

Ο Ντρου σηκώθηκε και βγήκε αργά από την κουζίνα. Στον διάδρομο έσκυψε χαμηλά και πλησίασε ακροπατώντας στην κρεβατοκάμαρα. Ο Στούαρτ δεν είχε κουνηθεί. Οι μπότες του κρέμονταν ακόμη από το κρεβάτι. Το γεροδεμένο σώμα του ήταν χυμένο πάνω στα σκεπάσματα. Το στόμα του ήταν διάπλατα ανοιχτό. Ο Ντρου τον κοίταξε με ένα μίσος που σχεδόν τον τύφλωσε. Αυτό το κτήνος είχε σκοτώσει τελικά τη μητέρα τους, κάτι που προσπαθούσε να κάνει μήνες τώρα, και σίγουρα θα τους σκότωνε κι αυτούς. Και κανείς δεν θα τον ενοχλούσε γιατί είχε διασυνδέσεις, ήξερε ανθρώπους με εξουσία, όπως καυχιόταν συχνά. Αυτοί ήταν πάμπτωχοι, «ναυαγοί» από τα πάρκα με τα τροχόσπιτα όπου ζούσαν οι όμοιοί τους, ενώ ο Στούαρτ είχε δύναμη γιατί είχε δικό του σπίτι και το σήμα του βοηθού σερίφη.

Ο Ντρου έκανε ένα βήμα πίσω και κοίταξε από τον διάδρομο τη μητέρα του στο πάτωμα και την αδελφή του που κρατούσε το κεφάλι της και θρηνούσε σιωπηλά, τελείως χαμένη. Μετά πήγε στη γωνία της κρεβατοκάμαρας, σε ένα τραπεζάκι από τη μεριά του κρεβατιού όπου κοιμόταν ο Στούαρτ. Εκεί έβαζε το πιστόλι του με τη χοντρή μαύρη ζώνη με τη θήκη, και το σήμα

του βοηθού σερίφη. Έβγαλε το πιστόλι από τη θήκη και θυμήθηκε πόσο βαρύ ήταν. Ήταν Γκλοκ εννέα χιλιοστών, το όπλο που χρησιμοποιούσαν όλοι οι βοηθοί σερίφη. Απαγορευόταν να το πιάνουν πολίτες. Ο Στου δεν έδινε σημασία σε τέτοιους ασήμαντους κανονισμούς, και κάποια μέρα πριν από λίγο καιρό, όταν ήταν νηφάλιος και περιέργως είχε καλή διάθεση, πήγε τον Ντρου στο λιβάδι από πίσω και του έδειξε πώς να κρατά το πιστόλι και να ρίχνει. Ο Στου είχε μεγαλώσει με όπλα, ο Ντρου όχι, και ο Στου τον κοροϊδευε για την άγνοιά του. Καυχήθηκε ότι σκότωσε το πρώτο του ελάφι όταν ήταν οκτώ χρόνων.

Ο Ντρου είχε ρίξει τρεις φορές σε έναν στόχο τοξοβολίας. Αστόχησε κατά πολύ και τρόμαξε από τον κρότο των πυροβολισμών. Ο Στου γέλασε μαζί του για τη δειλία του και μετά έριξε έξι απανωτές βολές στο κέντρο του στόχου.

Ο Ντρου κράτησε το πιστόλι με το δεξί του χέρι και το εξέτασε. Ήξερε ότι ήταν γεμάτο γιατί τα όπλα του Στου ήταν πάντα έτοιμα. Μέσα στην ντουλάπα υπήρχε ένα μικρότερο ειδικό ντουλάπι γεμάτο τουφέκια και πιστόλια, όλα γεμάτα.

Άκουγε από μακριά την Κίρα να βογκά και να κλαίει, και μπροστά του ο Στου ροχάλιζε, και σε λίγο θα ορμούσαν μέσα οι αστυνομικοί και τελικά δεν θα έκαναν τίποτα, όπως είχε γίνει και πριν. Τίποτα. Δεν θα έκαναν τίποτα για να προστατέψουν τον Ντρου και την Κίρα, ακόμη και τώρα που η μητέρα τους κειτόταν νεκρή στην κουζίνα. Ο Στούαρτ Κόφερ την είχε σκοτώσει, αλλά θα έλεγε ψέματα και οι αστυνομικοί θα τον πίστευαν. Και ο Ντρου και η αδελφή του θα αντιμετώπιζαν ένα ακόμη πιο σκοτεινό μέλλον χωρίς τη μητέρα τους.

Βγήκε από το δωμάτιο κρατώντας το Γκλοκ και πήγε αργά στην κουζίνα, όπου δεν είχε αλλάξει τίποτα. Ρώτησε την Κίρα αν αναπνέει η μητέρα τους αλλά αυτή δεν απάντησε, ούτε στα-

μάτησε να κλαίει και να θρηνεί. Ο Ντρου πήγε στο καθιστικό και κοίταξε από το παράθυρο έξω στο σκοτάδι. Δεν ήξερε ποιος ήταν ο πατέρας του, και για άλλη μια φορά αναρωτήθηκε πού ήταν ο άντρας της οικογένειας; Ποιος ήταν ο σοφός αρχηγός που θα τους συμβούλευε και θα τους προστάτευε; Αυτός και η Κίρα δεν είχαν γνωρίσει ποτέ την ασφάλεια που δίνουν δύο σταθεροί γονείς. Είχαν γνωρίσει άλλους πατέρες σε ανάδοχες οικογένειες, και στα δικαστήρια ανηλίκων είχαν γνωρίσει δικηγόρους που προσπάθησαν να τους βοηθήσουν, αλλά δεν είχαν ζήσει ποτέ τη ζεστή αγκαλιά ενός άντρα που να μπορούσαν να τον εμπιστευτούν.

Η ευθύνη βάρυνε αυτόν, τον μεγαλύτερο. Με τη μητέρα τους νεκρή, δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, έπρεπε να φανεί άντρας. Αυτός και μόνο αυτός έπρεπε να τους σώσει από αυτόν τον εφιάλτη.

Ένας θόρυβος τον ξάφνιασε. Ήταν ένα βογκητό ή ροχαλητό από την κρεβατοκάμαρα, και μετά άκουσε τα ελατήρια του κρεβατιού να τρίζουν, σαν να κινούταν ο Στου, σαν να ξυπνούσε.

Ο Ντρου και η Κίρα δεν άντεχαν άλλο πια. Είχε έλθει η στιγμή, είχαν μπροστά τους τη μοναδική ευκαιρία για να επιζήσουν, και ο Ντρου έπρεπε να κάνει κάτι. Γύρισε στην κρεβατοκάμαρα και κοίταξε τον Στου. Ήταν ακόμη ανάσκελα, ξερός από το μεθύσι, όμως η μία μπότα του ήταν βγαλμένη, είχε πέσει στο πάτωμα. Του άξιζε να πεθάνει. Ο Ντρου έκλεισε αργά την πόρτα, σαν να ήθελε να προστατέψει την Κίρα από κάθε ανάμειξη. Πόσο εύκολο θα ήταν; Έπιασε το πιστόλι και με τα δύο χέρια. Κράτησε την ανάσα του και το χαμήλωσε μέχρι που η άκρη της κάννης ήταν δύο εκατοστά από τον αριστερό κρόταφο του Στου.

Έκλεισε τα μάτια και τράβηξε τη σκανδάλη.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η *Ετυμολογία* άρχισε να γράφεται το 1984 και εκδόθηκε το 1989. Πέρασε πολύ καιρός μέχρι να επανέλθει ο Τζέικ, το 2013, με την *Κληρονομιά*. Ενδιάμεσα, εκδόθηκαν και άλλα βιβλία που εκτυλίσσονται στο ίδιο φανταστικό μέρος – *Θάλαμος αερίων*, *Ο τελευταίος ένορκος*, *Η κλήτευση*, και η μοναδική συλλογή διηγημάτων μου με τίτλο *Κομητεία Φορντ*. Τώρα, με την προσθήκη αυτού του μυθιστορήματος, έχω γράψει πολλά για το Κλάντον και πολλούς από τους χαρακτήρες του: τον Τζέικ και την Κάριλα, τον Χάρι Ρεξ, τον Λούσιεν, τον δικαστή Νουζ, τον δικαστή Άτλι, τον σερίφη Όζι Γουόλς, τον Καρλ Λι, και ούτω καθεξής. Πραγματικά, έχω γράψει τόσα πολλά για την κομητεία Φορντ που δεν τα θυμάμαι όλα.

Τα γράφω όλα αυτά για να ζητήσω συγνώμη για τα λάθη μου. Είμαι πολύ τεμπέλης για να διαβάσω όλα τα προηγούμενα βιβλία.

Ευχαριστώ μερικούς παλιούς φίλους δικηγόρους από το Χερνάντο που με βοήθησαν να θυμηθώ λεπτομέρειες από την παλιότερη καριέρα μου: Τζέιμς Φρανκς, Γουίλιαμ Μπάλαρντ, δικαστής Πέρσι Λίντσαρντ. Αυτοί μου εξήγησαν σωστά τους νόμους. Αν τους τροποποίησα για να εξυπηρετηθεί η αφήγηση, το λάθος είναι δικό μου όχι δικό τους.

Το ίδιο ισχύει για πολλούς νόμους και διαδικαστικούς κανόνες. Ως νεαρός δικηγόρος, πριν από πολλά χρόνια ήμουν υποχρεωμένος να τους ακολουθώ κατά γράμμα. Τώρα, ως συγγρα-

φέας μυθιστορημάτων, δεν αισθάνομαι αυτή την υποχρέωση. Εδώ, όπως και σε άλλα βιβλία, έχω αλλάξει νόμους, τους έχω διαστρεβλώσει ή και επινοήσει ακόμη, σε μια προσπάθεια να βοηθήσω την αφήγηση.

Και ένα μεγάλο ιδιαίτερο ευχαριστώ στην Τζούντι Τζέικομπι για τον τίτλο.